

DÉLMAGYARORSZÁG

ALAPÍTVÁ: 1910-BEN

KEDD, 1992. MÁRC. 17., 82. ÉVF. 65. SZÁM

HAVI ELŐFIZETÉSI DÍJ: 222 FT, ÁRA: 9,60 FT

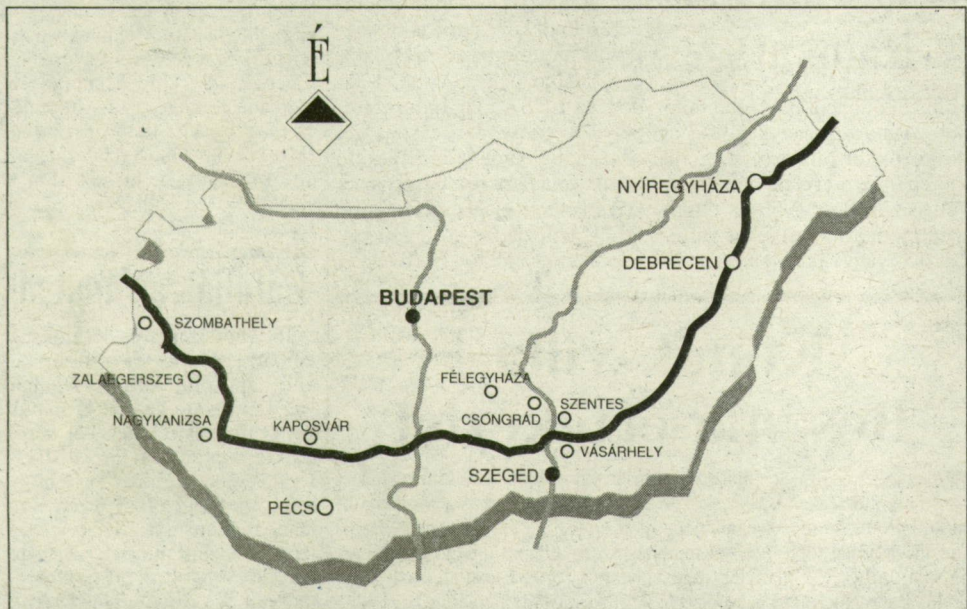
Csökken az ellenállás – a lendület töretlen

A Déli Autópálya Kft. újabb tagokkal bővült

Tessék ma eljutni Magyarországon át az osztrák határtól az ukrainaiig! Vagy tessék Kaposvártól elautózni Debrecenbe! És kéretik az elhasznált idegeket, időt, üzemanyagot, járműköpást, baleseti kockázatot megsaccolni. Aztán tessék ugyanezt gondolatban végigjátszani a ma még csak papíron létező, de megvalósulásához mind közelebb álló, úgynevezett déli autópályán. Azon a Dunántúlt, Alföldet ívesen átszelő, Budapestet elkerülő, eddig úttal össze nem kötött városokat egy szála felfűző kétszer két sávon,

melynek létrehozására debreceni központtal alakult korábban egy kft. Azt a célt tűzte ki maga elé, hogy tisztán vállalkozási alapon, az állami költségvetést nem terhelve körülbelül 1996-97-re 700 kilométerrel bővíti Magyarország úthálózatát, s ezzel eddig hátrányos helyzetű térségeket kapcsol be az ország és persze kontinensünk vérkeringésébe. Talán nem túlzás azt állítani: nem aratott osztatlan sikert az elképzelés, amikor először nyilvánosságra hozták.

(Folytatás az 5. oldalon.)

FÓKUSZ

LOVAGIAS LÉGKÖRBEN: MUK-MUOSZ. „A két szövetség képviselői a békés és lovagias légkörű megbeszélésen megállapodtak abban, hogy a MUK által írásban megfogalmazott javaslatokat a MUOSZ elnöksége megvitatja és a rövidesen összehívandó választmány elé terjeszti” – húzza alá a két szervezet vezetőinek hétfői közös nyilatkozata. A Magyar Újságírók Országos Szövetségének székházában rendezett találkozón a MUOSZ részéről Bodor Pál elnök és Bencsik Gábor főtítkárral vett részt, míg a Magyar Újságírók Közösségét Kósa Csaba elnök és Steffka István ügyvezető titkárral képviselte.

ELBOCSÁTJÁK RÓZSA T. ENDRÉT. „Elbocsátás” fegyelmi büntetéssel sújtotta Rózsa T. Endre újságíró a Magyar Rádió elnöke, mivel „alaptalan vádaskodásával gazdasági hátrányokat okozott a Magyar Rádiónak, és súlyosan sértette az intézmény jó hírét.”

ELHUNYT HEGYESI JÁNOS KÖLTŐ. Elhunyt Hegyesi János költő, a Nemzeti Parasztpárt egyik kiemelkedő alakja. Temetése március 18-án lesz Füzesgyarmaton. Hegyesi János 1899-ben született; első írásai 1935-től jelentek meg, s azóta számos kötete látott napvilágot. A Nemzeti Parasztpárt tagja, országgyűlési képviselő volt, a debreceni ideiglenes nemzetgyűlés megnyitására a parasztpárt egyik vezérszónokaként szerepelt. Az 1956-os forradalmat követő megtorlás során úgy megverték, hogy majdnem belehalt sérüléseibe.

NÉGYSZÁZMILLIÓS KÁR. Klestenitz Istvánnak, a Magyar Hitel Bank volt kiskörösi fiókvezetőjének 5 millió forint értékben lett volna joga váltókra bankkezeséset, illetve bankgaranciát vállalnia. A rendőrség megállapítása szerint azonban a bankár ennél sokkal bőkezűbb volt: 30 váltóra vállalt bankkezeséset, és négy esetben bankgaranciát, mintegy 3,6 milliárd forint összértékben. A kiállított, fedezet nélküli váltók értékét végül is leszámítolásuk és benyújtásuk révén az MHB-nak kellett kifizetnie, mint kezesnek. A bank négyszer kényszerült így fizetni – eddig mintegy 400 millió forintot.

ÁLDOZATOK. 376-ra emelkedett a múlt pénteki törökországi földrengés halálos áldozatainak száma. A nemzetközi és helyi mentőalakulatok hétfőig 670 sebesültől számoltak be azzal a 70 újabb sérülttel együtt, akiket a vasárnap délutáni, 6-os erősségű rezgés temetett a romok alá.

HATVANKÉT KILO HEROIN. Hatvankét kilogramm heroin került elő hétfőn Bariban, egy török tehergépkocsiból – közölte az olasz rendőrség. A kompon Görögországból érkezett szállítmány utcai értéke ötvenmillió dollár. Tíz nap leforgása alatt ez volt az olasz rendőrség második nagy fogása. A hónap elején ugyancsak egy Bari kikötőjébe érkezett török kamionban hetvenegy kiló heroint foglaltak le.

Önkormányzati lakáskonceptió

A csótányos szocializmustól a piaci lakbérékig

Az önkormányzati lakásvagyronról Steinbeck kedves csirkefogója, Danny jut az ember eszébe. Danny házat örökölt: tulajdonos lesz; de a ház nem sokat ér, Danny nem is nagyon tud mit kezdeni vele. Lakókat vesz oda, akik azonban éppen olyan szegények, mint ő maga, még a lakbért sem tudja tőlük beszédni. Furcsa helyzetbe kerül: igazából semmije sincs, a tulajdonlás felelőssége viszont annyira nyomasztja, hogy másról sem tud beszélni.

Hohó! – mondhatja bárki, az önkormányzatnak igenis van vagyona. A hatalmas, patinás belvárosi házak! Hát igen! Ott van például a Virág cukrászda épülete. A választás ebben az esetben ropant egyszerű: vagy eladják, vagy összedől. Mert a százezeres felújításra egyszerűen nincs pénz. A közvélemény azonban ma még nehezen fogadja el a kiadások gondolatát. Pedig a felügyelőbizottság és az IKV illetékesei egyre határozottabban állítják: az épületek egy részének eladásából fel lehetne újítani a megmaradókat. Vagyis így vagy úgy, de megmenthetnék valamennyit. De mit adjanak el? A Belvárost? Az önkormányzat számára elveszne a vagyon legértékesebb része. A házgyári övezeteket? Minden ötven, száz vagy kétszáz eladott panellakás volna elegendő egy, azaz egy darab belvárosi ház újjávarázsolására.

Az anyagi erő híján az önkormányzat moccanni sem tud. Akkor a pénznek nem volt értéke, amikor mindenki szegény volt. E korszakot nevezték kommunizmusnak. Azt folyamatosan építeni kellett, az újak mindig elsőbbsége volt a régi rendbehozatalával szemben. Megesett, Szeged arcúlatát meghatározó épületet pusztulni hagyták, mert a felújítás rubrikája nullán állt. A helyén újat építettek, mert erre viszont mindig volt pénz. A leggyakrabban sötét lépcsőházas, drága üzemű 10 emeletes panelokat. Ezek mellett az akkori politika fő érve ez volt: egy tömbben 60 család jut lakáshoz!

Noha váltig erősítették, hogy el fog halni, az állam elég sokat állalt magára. Csak jelképes összegű lakbért kért, s gondoskodása a legapróbb dolgokra is kiterjedt. Cserélte a berendezéseket (fürdőkádát, gáztűzhelyet, csapokat, bojler, konvektort stb.), festett, ragasztott, javított stb. Ha valami elromlott, elég volt egy telefon, s a vállalat embere előbb-utóbb megjelent. Az első nagy változást az 1971-es

(Folytatás a 3. oldalon.)

Az egyik szegedi postarabló bajai rendőr volt

A múlt hét csütörtökjén történt szegedi postarablás újabb részleteivel ismertette meg az újságírókat dr. Imolya Imre, a Szegedi Ügyészségi Nyomozó Hivatal vezetője. Mint kiderült, a két álarcos rabló egyike, Deli Attila rendőr, a bajai kapitányságon negyedik hónapja szolgálatot teljesít.

Büntársa, Farkas Ferenc Nemcsádudvarra való, Delivel együtt teljesítette a sorkatonai szolgálatot, onnan az ismeret-

ségük. Farkas az utóbbi időben munkanélküli-segélyből élt, a kezdő rendőri fizetés sem fedezhette Deli kiadásait – pénztelenségtől szenvedtek mindketten. A rablást előre kitervezték, közölte az ügyben most már illetékes nyomozóhivatal vezetője. Úgy vélték, Bács megyében nagy a veszélye, hogy Delit felismerik, ezért kerestek messzebb, történetesen Szegeden kifosztásra alkalmas postahivatalt. Jó néhányban terepszemlélt is tartottak, míg rátaláltak a „legalkalmasabbra”, a Hattyason lévőre. Mellette szólt az az érv is, hogy onnan feltéte-

lezhetően kevésbé ellenőrzött földúton menekülhetnek. A sikeres postarablás biztosítékát az őrmester szolgálati fegyverében látták. Remélték, a pisztoly kellő mértékű fenyegetettséget és rémületet kelt a rablás elszenvében.

Nem is az elrettentésben volt hiba, a postán lévő 124 ezer forintot meg is kapták, menekülniük nem sikerült: nyolc órán belül megtalálták őket.

MAG

Szegénypárt – Szegeden?

„Gürizünk, de megélni nem tudunk...”

„A kisnyugdíjasokat, a munkanélkülieket, az éhbéért dolgozókat, vagyis a szegényeket egyik párt sem képviseli” – fogalmazott Gulyás József, a megyénkben életre hívott Szegények Nemzeti Szövetségének országos elnöke. A szociológusok, politológusok által kissé „tudományosabban” megfogalmazott helyzet megoldására január végén Óföld-

deákon megalapították azt a szövetséget, melynek a megyében azóta újabb sejtjei alakulnak. A „szegénypárt” első szegedi tagtörzse fórumát szardán 17 órától, a szakszervezetek Eszperantó utcai székházában tartják. Ebből az alkalomból kérdeztük a párt vezetőjét. (Interjunk az 5. oldalon.)

FOTÓ: NAGY LÁSZLÓ

Egy tál meleg étel az ingyenkonyhán

AJÁNLAT

Vásár és fizetés

„Minden gonoszságra képesek”.....4

Egykezes ceruza

„Darabomat el nem játszattja, de azért dolgozhatnak együtt”.....6

Tantárgy a kajak-kenu

„Az egyesületnél lapáttra tettek”.....8

Bírált

Alkotmánybíróság

Sokat támadják mostanság az Alkotmánybíróságot. A transzparenseken a felvonulók azt írják, megcsúfolta '56-ot, meg hogy védelmébe vette a gyilkosokat. Persze azok, akik például a Lex Zétényiről szóló döntése miatt kétségbevonják kompetenciáját is, a köztársasági elnök hatásköréről szóló döntésére azért hivatkoznak – például a tévés alelnökök kinevezése kapcsán.

Mondják: az Alkotmánybíróság politikai döntéseket hoz. Pedig csak teszi a dolgát: az eléje tett jogszabályokról eldönti, összeegyeztethetőnek tartja-e őket az alaptörvénnyel.

Persze ezeknek a jogi döntéseknek sokszor politikai tartalmuk is van. Ez egyébként nem szükségszerű dolog, a magyar politikai rendszer jellemből következő. Abból ugyanis, hogy a legtöbb fontos kérdésben nem jutnak konszenzusra a politikai élet szereplői, s aztán saját álláspontjuk igazolása végett fordulnak a magas testülethez. Amit képtelenek elérni a Parlamentben vagy a tárgyalóasztalnál, azt szeretnék az Alkotmánybírósággal kimondatni. Azaz olyasmire kényszerítik a testületet, ami nem lenne feladata: tegyen igazságot a marakodó pártok között.

Az alkotmánybírák is érzik a helyzet fonákságát, s menekülnének ebből a számukra idegen szerepből. Solyom László, a testület elnöke épp az elévülési törvény kapcsán nyilatkozta: a vita során felmerült, hogy ajánljanak alkotmányos megoldási javaslatokat a törvényhozóknak, ám ezt elvetették. Ez ugyanis nem az ő dolguk. Emlekezetes aztán egy régebbi eset is, amikor a miniszterelnök kért előzetes normakontrollt a testülettől a kárpótlási törvény tervezetével kapcsolatban. Az Alkotmánybíróság nem mondott véleményt, nem akarta befolyásolni a törvényhozási folyamatot.

Jól nevelt demokráciákban a közélet szereplői tartózkodnak attól, hogy nyilvánosan támadják az Alkotmánybíróság ítéleteit, s főképpen, nem vonják kétségbe elfogulatlanságát és szakudását. Ez egyszerűen nem illik. Nálunk pedig üdvös volna, ha a politikai kérdések a politikai küzdőtereken, az Országgyűlésben, vitákon, tárgyalóasztalnál dölnének el, s nem bíróság előtt. Az ítélet iránt ugyanis kevés empátiát tud tanúsítani az, akire nézve az hátrányos. Ennél mégis csak jobb az ésszerű kompromisszum.

MÁROK TAMÁS